

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/7837 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 2 april 2007 in het
geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris van Justitie een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant (hierna: de staatssecretaris) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 17 juni 2007 heeft de vreemdeling een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De staatssecretaris klaagt dat de rechtbank, door te overwegen dat het feit dat de contra-expertise niet voorafgaand aan het besluit van 13 januari 2006 is overgelegd het gevolg is van niet aan de vreemdeling toe te rekenen omstandigheden en door het rapport van deze contra-expertise om die reden bij de beoordeling van het beroep te betrekken, heeft miskend dat de door de vreemdeling als disculperend aangegeven omstandigheden voor het pas in beroep overleggen van de contra-expertise, niet kunnen worden aangemerkt als niet aan de vreemdeling toe te rekenen omstandigheden. Voorts klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank, door te overwegen dat de minister onzorgvuldig heeft gehandeld door op de aanvraag te beslissen zonder bij de vreemdeling te informeren wanneer de contra-expertise kon worden verwacht, heeft miskend dat de vreemdeling hangende de besluitvormingsfase geen indicatie heeft gegeven binnen welke termijn een contra-expertise beschikbaar zou zijn.

2.2. Het rapport van de op verzoek van de vreemdeling uitgevoerde contra-expertise is eerst in beroep overgelegd.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 31 maart 2005 in zaak no. 200410541/1; JV 2005/207) volgt uit artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 dat een rapport houdende een contra-expertise in beginsel in de fase van de besluitvorming dient te worden overgelegd. Slechts indien dit niet mogelijk is als gevolg van niet aan de vreemdeling toe te rekenen omstandigheden, kan een eerst in beroep overgelegde contra-expertise bij de beoordeling in rechte worden betrokken.

2.3. Op 18 juli 2005 heeft een onderzoek naar de leeftijd van de vreemdeling plaatsgevonden.

Bij brief van 20 juli 2005 heeft de vreemdeling de in het verslag van 19 juli 2005 neergelegde resultaten van het leeftijdsonderzoek bestreden en aangegeven een contra-expertise te willen laten uitvoeren.

Bij brief van 20 juli 2005 heeft de minister de vreemdeling medegedeeld de bij het leeftijdsonderzoek van 18 juli 2005 gemaakte röntgenfoto's te zullen doorsturen naar een door haar aangewezen specialist. Daarbij heeft de minister vermeld in het aanvragen van een contra-expertise geen reden te zien om de resultaten van dit onderzoek af te wachten alvorens een beslissing te nemen op de verblijfsaanvraag.

Bij brief van 21 juli 2005 heeft de minister de op 18 juli 2005 gemaakte röntgenfoto's doorgestuurd naar een door de vreemdeling aangewezen specialist, ter uitvoering van een contra-expertise inzake leeftijdsonderzoek.

In het nader gehoor van 6 september 2005 heeft de minister bij de vreemdeling geïnformeerd naar de stand van zaken omtrent de aangekondigde contra-expertise.

Bij brief van 16 november 2005, verzonden op dezelfde dag, heeft de minister de vreemdeling het voornemen tot afwijzing van de asielaanvraag doen toekomen. De vreemdeling is daarbij in de gelegenheid gesteld haar zienswijze op het voornemen binnen vier weken schriftelijk naar voren te brengen.

In de zienswijze van 14 december 2005 heeft de op dat moment, sinds 27 september 2005, voor de vreemdeling optredende gemachtigde de minister medegedeeld dat het onduidelijk is of de eerder aangekondigde contra-expertise heeft plaatsgevonden, maar dat alsnog een rapport van contra-expertise zal worden opgesteld.

In het besluit van 13 januari 2006 heeft de minister op de aanvraag beslist zonder de resultaten van de contra-expertise af te wachten. Daarbij heeft de minister in aanmerking genomen dat er vanuit mag worden gegaan dat die gemachtigde zich bij overname van het dossier in kennis had kunnen stellen van de stand van zaken inzake het uitvoeren van de contra-expertise.

2.4. De vreemdeling heeft bij brief van 20 juli 2005, derhalve tijdens de besluitvormingsfase, aangekondigd een contra-expertise te zullen aanvragen. In die brief noch in de zienswijze heeft de vreemdeling aangegeven binnen welke termijn de contra-expertise zal worden overgelegd. Het lag, ondanks de mededeling in de brief van de minister van 20 juli 2005 dat hij in het aanvragen van een contra-expertise geen reden ziet voor uitstel van zijn beslissing, op de weg van de vreemdeling om daadwerkelijk een contra-expertise te laten uitvoeren en de minister op de hoogte te houden van de stand van zaken omtrent die contra-expertise.

Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat het niet aan de vreemdeling is toe te rekenen dat de minister de contra-expertise niet in zijn besluitvorming heeft betrokken. De rechtbank heeft de contra-expertise ten onrechte bij haar beoordeling betrokken.

De minister heeft onder de gegeven omstandigheden geen aanleiding hoeven zien bij de vreemdeling naar de stand van zaken omtrent de aangekondigde contra-expertise nader te informeren alvorens op de

aanvraag te beslissen.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De overige grieven behoeven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 13 januari 2006 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na het vorenoverwogene nog bespreking behoeven.

2.6. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat de minister in het besluit van 13 januari 2006 ten onrechte heeft overwogen dat geen positieve overtuigingskracht van haar asielrelaas uitgaat, nu zij consistente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd.

2.7. De minister heeft bij het onderzoek naar de aanvraag betrokken dat de vreemdeling geen reispapieren, documenten of bescheiden heeft overgelegd, noch concrete en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de door haar gestelde reis, die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van haar aanvraag en dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze stukken niet aan haar is toe te rekenen, zodat van haar asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

Gelet op hetgeen in het besluit en het daarin ingelaste voornemen is overwogen omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van de vreemdeling over haar leeftijd en de uitkomst van het leeftijdsonderzoek, haar schoolperiode en de wijk waarin zij stelt te zijn geboren en opgegroeid, kan hetgeen de vreemdeling daartegen in beroep heeft aangevoerd, in het licht van het hiervoor overwogene, niet tot het oordeel leiden dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het niet met bewijsmateriaal gestaafde asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en derhalve niet geloofwaardig is.

2.8. De Afdeling zal derhalve het inleidende beroep van de vreemdeling alsnog ongegrond verklaren.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 2 april 2007 in zaak no. AWB 06/7837;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.W.M. Bijloos, Leden, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

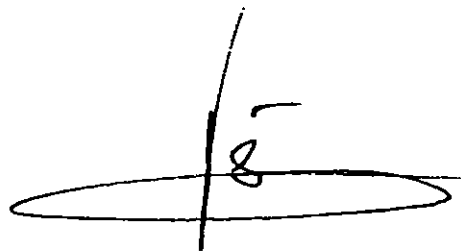
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 juli 2007

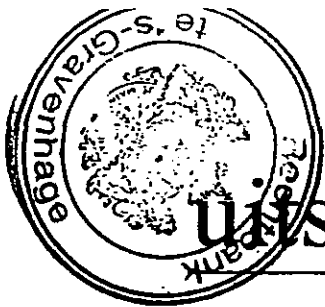
408

Verzonden: 20 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIJF

uitspraak

G

TII

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/7837

0507-12-0190

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Guinese nationaliteit,
V-nummer
eiseres,
gemachtigde: mr. A.M.I. Eleveld, advocaat te Groningen,

Druinen
03.104 33v

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, (Immigratie- en Naturalisatiedienst), te 's-Gravenhage, verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.S. Veld, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 17 juli 2005 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 13 januari 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepschrift van 13 februari 2006 heeft eiseres tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiseres toegezonden en haar in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 20 maart 2007. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Ter ondersteuning van haar aanvraag heeft eiseres, samengevat, het volgende naar voren gebracht. De vader van eiseres heeft geweigerd haar te laten trouwen met de jongeman waar zij reeds een jaar een relatie mee had en heeft haar vervolgens tegen haar wil

uitgehuwelijkt aan een oudere man. Deze man, een Wahabist, heeft haar elke dag mishandeld en verkracht. In juni 2005 heeft eiseres kunnen ontsnappen en is zij naar haar vriend gegaan. De man aan wie zij was uitgehuwelijkt is echter samen met drie mannen ook naar de vriend van eiseres gegaan en er is een gevecht ontstaan. Daarbij is de vriend van eiseres in coma geraakt en is er een man overleden. Eiseres heeft echter kunnen wegluchten en heeft vervolgens bij vriendinnen verbleven. Vanwege de vechtpartij wordt zij gezocht door zowel de politie als de man aan wie zij is uitgehuwelijkt als de familie van haar vriend. Met behulp van een blanke man is zij per boot naar Nederland gevlucht.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag om de navolgende redenen afgewezen. Eiseres heeft geen documenten overgelegd om haar reisroute te kunnen vaststellen. Evenmin heeft zij haar reis door het afleggen van verklaringen aannemelijk gemaakt. Daardoor wordt de oprechtheid van haar asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Voorts is gebleken dat zij onjuiste gegevens heeft verstrekt. Zij heeft gesteld minderjarig te zijn, doch uit een leeftijdsonderzoek, waarvan de resultaten zijn neergelegd in een rapport van 19 juli 2005, is gebleken dat zij op 19 juli 2005 meerderjarig was. Eiseres kan derhalve niet als minderjarig ten tijde van de aanvraag worden aangemerkt. Geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek heeft eiseres volhard in haar standpunt dat zij een juiste leeftijd heeft opgegeven, hetgeen ongeloofwaardig is te achten. Dit doet tevens ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar overige verklaringen. Aan de geloofwaardigheid wordt verder afbreuk gedaan omdat eiseres vage, summiere en inconsequente verklaringen heeft afgelegd aangaande het moment waarop haar moeder is overleden, de leeftijd waarop zij voor het eerst naar school ging en op welke leeftijd zij deze school heeft verlaten en de verblijfplaats van haar echtgenoot, haar vriendin en haar vriend. Bovendien is het opmerkelijk dat eiseres verklaart dat haar echtgenoot heel bekend is in de wijk terwijl zij zelf nog nooit van deze man had gehoord voor haar huwelijk. Voorts is het niet aannemelijk dat eiseres naar aanleiding van een gevecht tussen haar echtgenoot en haar vriend te vreezen heeft voor vervolging door de autoriteiten van Guinee terwijl zij niet heeft deelgenomen aan het gevecht. Daarnaast is zij inconsequent in haar verklaringen aangaande het aantal doden en wie er gedood zijn tijdens het gevecht. Het asielrelaas van eiseres ontbeert derhalve positieve overtuigingskracht. De stelling in de zienswijze dat eiseres zwak ontwikkeld zou zijn en medische klachten heeft, die onduidelijkheden of leemten in het asielrelaas zouden kunnen verklaren, is niet met medische stukken onderbouwd en leidt niet tot een ander oordeel. Eiseres heeft evenmin met medische stukken onderbouwd dat haar psychische klachten dusdanig zijn dat een beroep op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dient te slagen. De omstandigheid dat eiseres door haar echtgenoot is geslagen en verkracht was voor haar niet de aanleiding om haar land verlaten. Eiseres komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid. Zij heeft verklaard haar land te hebben verlaten omdat zij wordt gezocht door de politie naar aanleiding van het gevecht en de verkrachting door haar echtgenoot valt niet onder hetgeen is gesteld in hoofdstuk C1/4.4.21 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000). Omdat eiseres moet worden aangemerkt als een evident meerderjarige vreemdeling is er geen aanleiding haar ambtshalve in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

2.3. Eiseres heeft zich op het standpunt gesteld dat zij geloofwaardige en consistente verklaringen heeft afgelegd, de tekst van het eerste gehoor en beide nadere gehoren is overtuigend. Zij heeft een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot de sociale groep van door hun echtgenoot mishandelde islamitische vrouwen. Zij werd gedwongen

uitgehuwelijkt en door haar echtgenoot, een fundamentalistische Wahabist, ernstig verkracht en mishandeld. Als vrouw had zij geen mogelijkheid om bescherming te vragen van de autoriteiten. Daarnaast is niet gebleken dat verweerder de jonge leeftijd van eiseres en haar geïsoleerde positie als vrouw en echtgenote in een kleine, gesloten, islamitische gemeenschap heeft meegewogen bij het oordeel dat zij de bescherming van de politie had moeten invoeren. Verweerder gaat daarmee ten onrechte voorbij aan het feit dat uit het ambtsbericht over Guinee van 3 oktober 2003 onomwonden blijkt dat het doen van aangifte vrijwel geen zin heeft. Bij terugkeer naar Guinee zal eiseres een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zij zal bij terugkeer door haar echtgenoot worden verkracht en mishandeld, zonder dat de autoriteiten daar iets tegen zullen of kunnen ondernemen. Eiseres is getraumatiseerd door de brute verkrachtingen en mishandelingen. Verweerder heeft overwogen dat de verkrachting door de echtgenoot niet valt onder het traumatabeleid zoals dat is neergelegd in de Vc 2000. Eiseres stelt evenwel dat haar echtgenoot behoort tot een groepering van gezaghebbende Wahabisten, die ten aanzien van vrouwen doet wat ze wil. De overheid is niet in staat en in elk geval niet wilens om hiertegen bescherming te bieden. Voorts heeft eiseres bij het indienen van de gronden van het beroep een contra-expertise overgelegd van de Stichting Medisch Advies Kollektief van 18 januari 2006. Uit deze contra-expertise blijkt dat het leeftijdsonderzoek onnauwkeurig is geweest. Eiseres was derhalve wel degelijk minderjarig ten tijde van de asielaanvraag. Nu de contra-expertise ruim op tijd is aangekondigd en kort na het indienen van het inleidende beroepschrift is overgelegd, dient deze contra-expertise te worden meegewogen in de beoordeling van het onderhavige beroep.

2.4. In het verweerschrift heeft verweerder zich onder meer op het standpunt gesteld dat het in beroep overgelegde rapport van de contra-expertise niet bij de beoordeling van het beroep kan worden betrokken.

Beoordeling van het beroep

2.5. Allereerst dient de rechtbank de vraag te beoordelen of het door eiseres in beroep overgelegde rapport van de contra-expertise bij de beoordeling van het onderhavige beroep kan worden betrokken. De rechtbank overweegt daaromtrent als volgt.

2.6. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 83 Vw 2000 moeten worden begrepen buiten het kader van de procedure in rechte opgestelde stukken die in de procedure worden overgelegd ten bewijze van vóór het nemen van het besluit reeds gestelde feiten en omstandigheden, waarvan het bestaan eerst na het nemen van het besluit ter kennis van de vreemdeling is gekomen en die deswege niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000 behoorden te worden ingediend. Dit laat onverlet dat de in het bestuursrecht gebruikelijke toetsing van besluiten naar de feiten en omstandigheden ten tijde van dit besluit een nadere onderbouwing van eerder ingenomen stellingen omtrent die feiten en omstandigheden aan de hand van daartoe opgestelde stukken niet uitsluit.

2.7. Het rapport, houdende een contra-expertise, is op verzoek van eiseres opgesteld teneinde de bij verweerder aanwezige twijfel over haar leeftijd in het kader van de

besluitvorming weg te nemen. Een dergelijk op verzoek van eiseres opgesteld rapport is geen feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 83 Vw 2000, doch een nadere toelichting van een eerder ingenomen stelling.

2.8. Uit artikel 31, eerste lid, Vw 2000 volgt dat dit rapport in beginsel in het kader van de besluitvorming dient te worden overgelegd. Indien dit niet is gebeurd, kan het, slechts indien dat niet mogelijk was als gevolg van niet aan eiseres toe te rekenen omstandigheden, bij de beoordeling in rechte worden betrokken.

2.9. In opdracht van verweerder is er een onderzoek naar de leeftijd van eiseres uitgevoerd. De resultaten van dit onderzoek zijn neergelegd in een verslag van 19 juli 2005. Bij brief van 20 juli 2005 heeft eiseres verweerder verzocht om toezending van de röntgenfoto's die in het kader van het leeftijdsonderzoek zijn gemaakt, teneinde een contra-expertise te laten uitvoeren. Bij deze brief heeft zij tevens verzocht de besluitvorming op te schorten tot na de contra-expertise. Verweerder heeft bij brief van 21 juli 2005 de gevraagde röntgenfoto's aan de contra-expert gezonden. Eveneens op 21 juli 2005 heeft verweerder het voornemen uitgebracht om de aanvraag van eiseres af te wijzen. In dit voornemen – dat later is gevolgd door een tweede voornemen maar dat, zoals namens verweerder ter zitting expliciet is vermeld, niet is ingetrokken – heeft verweerder overwogen dat er geen reden is om te twijfelen aan de resultaten van het leeftijdsonderzoek en dat het resultaat van de contra-expertise niet zal worden afgewacht alvorens een beslissing zal worden genomen op de aanvraag van eiseres. Op 14 november 2005 heeft verweerder een tweede voornemen uitgebracht. In de op 14 december 2005 opgestelde zienswijze op dit voornemen heeft eiseres aangekondigd dat zij nog steeds van zins is een rapport van een contra-expertise over te leggen. Verweerder heeft vervolgens bij beschikking van 13 januari 2006 de aanvraag van eiseres afgewezen. Ter onderbouwing van het tegen deze beschikking op 13 februari 2006 ingediende beroep heeft eiseres bij brief van 14 maart 2006 een rapport van de contra-expertise, gedateerd 18 januari 2006, overgelegd.

2.10. De rechtbank stelt vast dat eiseres van meet af aan de uitkomsten van het leeftijdsonderzoek heeft betwist en dat zij van meet af aan heeft aangegeven dat zij daarom een contra-expertise wil laten uitvoeren. De rechtbank stelt voorts vast dat zij daags na het uitbrengen van het verslag van het leeftijdsonderzoek heeft verzocht de besluitvorming op te schorten tot na de contra-expertise en dat verweerder dit verzoek de dag daarop reeds heeft afgewezen. De stelling van verweerder, zoals ter zitting geponoerd, dat eiseres verweerder op de hoogte had moeten houden van de voortgang van de contra-expertise en dat, nu zij dit heeft nagelaten, de in beroep overlegde contra-expertise niet bij de beoordeling van het beroep kan worden betrokken, volgt de rechtbank niet. Nu verweerder zich van meet af aan op het standpunt heeft gesteld dat de besluitvorming niet zal worden opgeschort in afwachting van een contra-expertise, is het niet aan eiseres toe te rekenen dat zij eerst nadat afwijzend was beschikt op haar aanvraag een rapport van de contra-expertise heeft overgelegd.

2.11. Omdat de goede procesorde zich daartegen gelet op het voorgaande naar het oordeel van de rechtbank niet verzet, zal de rechtbank het rapport van de contra-expertise, als nadere toelichting van het eerder ingenomen standpunt ten aanzien van de door eiseres gestelde leeftijd, bij de beoordeling van het beroep betrekken. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) van 24 mei 2005 (JV 2005/285) en 22 februari 2006 (JV 2006/150).

2.12. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.13. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.14. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Guinee zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiseres persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.15. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres ter staving van haar aanvraag geen reispapieren heeft overgelegd en dat dit, ook naar het oordeel van de voorzieningenrechter, aan eiseres is toe te rekenen. Derhalve heeft verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 aan eiseres kunnen tegenwerpen en daaraan de conclusie kunnen verbinden dat dit reeds op voorhand afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.16. Vervolgens heeft verweerder, onder meer onder verwijzing naar het in opdracht van verweerder uitgevoerde leeftijdsonderzoek, het asielrelaas van verweerder ongeloofwaardig geacht. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid niet op dit standpunt kunnen stellen. Daartoe overweegt de rechtbank het volgende.

2.17. Gelet op vaste jurisprudentie van de ABRS mag verweerder, indien aan bepaalde – in dit geding niet in geschil zijnde – voorwaarden is voldaan, uitgaan van de juistheid van de resultaten van een leeftijdsonderzoek zoals dat in het geval van eiseres heeft plaatsgevonden. Dit leidt slechts uitzondering indien er door eiseres feiten en omstandigheden naar voren worden gebracht die maken dat aan de juistheid van de resultaten van het leeftijdsonderzoek dient te worden getwijfeld. Eiseres heeft in beroep een rapport van een contra-expertise overgelegd. In dit rapport is gemotiveerd gesteld dat het, op grond van een beoordeling van de röntgenfoto's die zijn gebruikt bij het in opdracht van verweerder uitgevoerde leeftijdsonderzoek, heel wel mogelijk is dat eiseres rond de door haar opgegeven leeftijd is en dat niet met zekerheid mag worden gesteld dat dit niet zo is. Daarmee biedt het rapport van de contra-expertise naar het oordeel van de rechtbank aanknopingspunten om te twijfelen aan de juistheid van de resultaten van het in opdracht van verweerder uitgevoerde leeftijdsonderzoek

2.18. De rechtbank is daarom van oordeel dat in casu in redelijkheid niet kan worden gesteld dat op grond van het in opdracht van verweerder uitgevoerde leeftijdsonderzoek kan worden geoordeeld dat eiseres onjuiste verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd. Derhalve heeft verweerder evenmin in redelijkheid kunnen oordelen dat het asielrelaas van eiseres mede om deze reden ongeloofwaardig is te achten.

2.19. De rechtbank is voorts van oordeel dat hetgeen verweerder overigens ten grondslag heeft gelegd aan het oordeel dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is te achten, in redelijkheid onvoldoende is om dit oordeel te kunnen dragen. Gelet op vaste jurisprudentie van de ABRS mogen, indien er – zoal in casu, omdat verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, aan eiseres heeft kunnen tegenwerpen – sprake is van omstandigheden, die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker, in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. In redelijkheid kan niet geoordeeld worden dat de overlijdensdatum van de moeder van eiseres en de exacte verblijfplaats van haar echtgenoot, haar vriendin en haar vriend relevante bijzonderheden in de hiervoor bedoelde zin zijn. Verweerders oordeel dat het ongeloofwaardig is dat eiseres tot een leeftijd van 19 jaar een lagere particuliere schoolopleiding volgde vloeit voort uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek en kan daarom in redelijkheid geen stand houden. De overige door verweerder in dit kader aangedragen argumenten kunnen naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid niet het oordeel dragen dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is te achten.

2.20. De rechtbank is, gelet op het bovenstaande, van oordeel dat verweerder de bestreden beschikking niet voldoende zorgvuldig heeft voorbereid en dat deze beschikking niet berust op een deugdelijke motivering. De bestreden beschikking dient daarom te worden vernietigd wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. Hetgeen overigens nog is aangevoerd heeft derhalve geen bespreking meer.

2.21. Het beroep is derhalve gegrond.

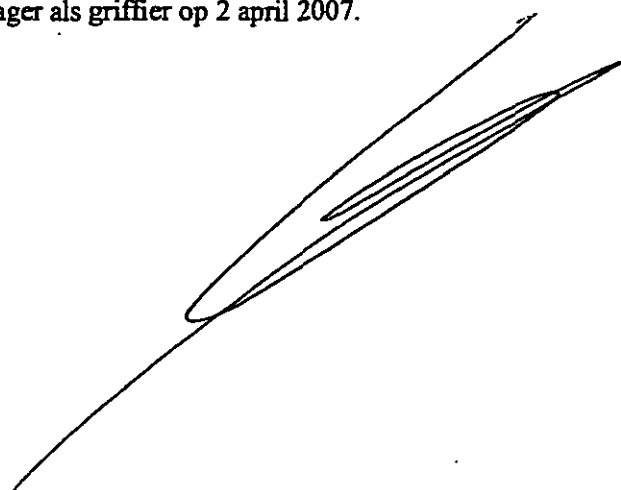
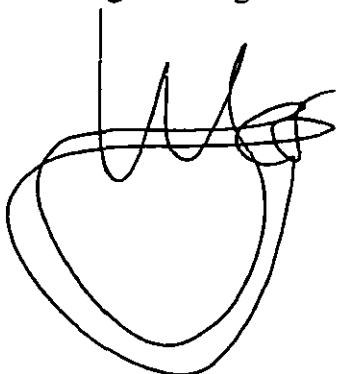
2.22. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat thans aanleiding. Dit bedrag wordt vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarbij 1 punt staat voor € 322,-).

3. Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt de bestreden beschikking van 13 januari 2006;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiseres dient te voldoen.

Aldus gegeven door mr. D.M. Schuiling en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van W.A. Jager als griffier op 2 april 2007.

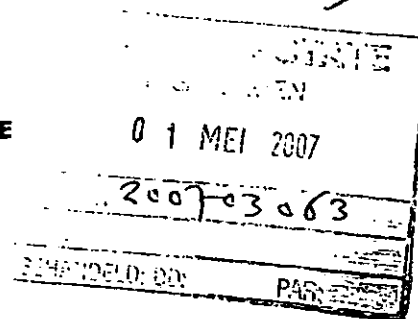

VOOR AFSCHRIFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 2 APR 2007

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(voorheen: de minister van Justitie;
daarvoor: de minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie),
(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag),
a p p e l l a n t,
gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

verblijvende te
v e r w e e r d e r,
gemachtigde: mr. A.M.I. Eleveld,
advocaat te Groningen
(Postbus 604, 9700 AP Groningen)

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, van 2 april 2007, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 06/7837).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 13 februari 2006 gegrond verklaard, is de bestreden beschikking van 13 januari 2006 (verzonden op 16 januari 2006) vernietigd, is bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij de beschikking van 13 januari 2006 is de aanvraag van 17 juli 2005 om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig – in verband met Koninginnedag is de laatste dag waarop hoger beroep kan worden ingesteld 1 mei 2007 – in hoger beroep. De minister zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.10:

“De stelling van verweerder, ... , dat eiseres verweerder op de hoogte had moeten houden van de voortgang van de contra-expertise en dat, nu zij dit heeft nagelaten, de in beroep overgelegde contra-expertise niet bij de beoordeling van het beroep kan worden betrokken, volgt de rechtbank niet. Nu verweerder zich van meet af aan op het standpunt heeft gesteld dat de besluitvorming niet zal worden opgeschort in afwachting van een contra-expertise, is het niet aan eiseres toe te rekenen dat zij eerst nadat afwijzend was beschikt op haar aanvraag een rapport van de contra-expertise heeft overgelegd.”

- 2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.11:

“Omdat de goede procesorde zich daartegen gelet op het voorgaande naar het oordeel van de rechtbank niet verzet, zal de rechtbank het rapport van de contra-expertise, ... , bij de beoordeling van het beroep betrekken.”

2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.16:

“Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid niet op dit standpunt kunnen stellen.”

2.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.17:

“Daarmee biedt het rapport van de contra-expertise naar het oordeel van de rechtbank aanknopingspunten om te twijfelen aan de juistheid van de resultaten van het in opdracht van verweerder uitgevoerde leeftijdsonderzoek.”

2.5 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.18:

“De rechtbank is daarom van oordeel dat in casu in redelijkheid niet kan worden gesteld dat op grond van het in opdracht van verweerder uitgevoerde leeftijdsonderzoek kan worden geoordeeld dat eiseres onjuiste verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd. Derhalve heeft verweerder evenmin in redelijkheid kunnen oordelen dat het asielrelaas van eiseres mede om deze reden ongeloofwaardig is te achten.”

2.6 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.19:

“In redelijkheid kan niet geoordeeld worden dat de overlijdensdatum van de moeder van eiseres en de exacte verblijfplaats van haar echtgenoot, haar vriendin en haar vriend relevante bijzonderheden in de hiervoor bedoelde zin zijn. Verweerders oordeel dat het ongeloofwaardig is dat eiseres tot een leeftijd van 19 jaar een lagere particuliere schoolopleiding volgde vloeit voort uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek en kan daarom in redelijkheid geen stand houden. De overige door verweerder in dit kader aangedragen argumenten kunnen naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid niet het oordeel dragen dat het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig is te achten.”

2.7 Gegrondbevinding van de grieven vitieert tevens het overwogene in de rov.'s 2.20, 2.21 en 2.22.

3 Aanvulling en toelichting

3.1 Nog voor de beslissing om de aanvraag van verweerder van 17 juli 2005 niet binnen het aanmeldcentrum (AC) af te doen, is aan haar een leeftijdsonderzoek aangeboden. Dit leeftijdsonderzoek heeft geresulteerd in het rapport van 19 juli 2005 waarin aan verweerder een leeftijd van 21 jaar of ouder, althans 20 jaar of ouder, wordt

toegekend per 19 juli 2005, de datum waarop het röntgenologisch onderzoek heeft plaatsgevonden.

- 3.2 In de brief van de toenmalige raadvrouw van appellante van 20 juli 2005 (dossierstuk 19) is - kort gezegd - de uitkomst van het leeftijdsonderzoek betwist en is verzocht om de röntgenfoto's ten behoeve van het uitvoeren van een contra-expertise. Tevens is verzocht om de besluitvorming op te schorten tot na de contra-expertise.
- 3.3 Bij afzonderlijke brief, evenzeer gedateerd 20 juli 2005 (dossierstuk 24), is van de zijde van verweerder aangegeven dat de röntgenfoto's kunnen worden toegestuurd aan de Stichting Medisch Advies Kollektief, ter attentie van de heer H.H.Schumacher. Aan dit verzoek is gevolg gegeven bij brief van 21 juli 2005 (dossierstuk 25), in welke brief het verzoek is vervat de röntgenfoto's uiterlijk drie weken na dagtekening van de brief waarbij de foto's zijn toegezonden te retourneren.
- 3.4 In het eerste voornemen van 21 juli 2005 is bevestigd dat de röntgenfoto's op diezelfde datum zijn verzonden. Tevens is in dat voornemen gesteld dat de resultaten van de contra-expertise niet zouden worden afgewacht.
- 3.5 In de zienswijze op het (eerste) voornemen, die tegelijkertijd met de correcties en aanvullingen op het nader gehoor op 21 juli 2005 is ingediend, is - onder meer - bezwaar gemaakt tegen deze handelwijze. Bij brief van 22 juli 2005 (dossierstuk 30) is kenbaar gemaakt dat er op grond van nader bekend geworden feiten en omstandigheden aanleiding bestaat om verweerder door te zenden naar een opvang- en onderzoekscentrum, waar de aanvraag verder in behandeling zal worden genomen.
- 3.6 Geruime tijd later, op 6 september 2005, heeft vervolgens een tweede nader gehoor plaatsgevonden, in aanwezigheid van een hulpverlener van VVN. Tijdens dit gehoor is door de contactambtenaar aan verweerder gevraagd of zij, bijvoorbeeld via haar advocaat, al iets had vernomen met betrekking tot de contra-expertise ten aanzien van het leeftijdsonderzoek. Verweerder heeft toen in ontkennende zin geantwoord. In de periode daarna is van de zijde van verweerder geen nadere informatie dienaangaande ingebracht.
- 3.7 Ook in het tweede voornemen van 16 november 2005 zijn de resultaten van het leeftijdsonderzoek aan verweerder tegengeworpen.
- 3.8 In de naar aanleiding van het tweede voornemen ingediende zienswijze van 14 december 2005 is namens verweerder slechts gememoreerd dat destijds door een andere rechtshulpverlener een contra-expertise is aangekondigd, maar dat tot dan toe onduidelijk was of deze contra-expertise ooit heeft plaatsgevonden en zo ja, bij welke

deskundige. Aangekondigd is dat verweerder alsnog een contra-expertise zou laten opstellen.

- 3.9 In een brief van 20 december 2005 (dossierstuk 42a) wordt gesteld dat uit het dossier niet is gebleken dat aan het verzoek om de röntgenfoto's te verzenden naar de Stichting Medisch Advies Kollektief is voldaan. Bij brief van 27 december 2005 is aan de huidige gemachtigde van verweerder meegedeeld dat de röntgenfoto's reeds bij brief van 21 juli 2005 naar de Stichting Medisch Advies Kollektief zijn verzonden. Tevens is een kopie toegezonden van de brief waarmee de toenmalige raadvrouw van verweerder daarvan op de hoogte werd gesteld.
- 3.10 De beschikking op de aanvraag volgt op 13 januari 2006, verzonden op 16 januari 2006. Op 13 februari 2006 wordt beroep ingesteld. Bij de gronden van beroep van 14 maart 2006 wordt een contra-expertise in het geding gebracht, gedateerd 18 januari 2006.
- 3.11 De vraag die in deze procedure centraal staat is of de rechtbank terecht de contra-expertise bij de beoordeling van het beroep betrokken heeft. De staatssecretaris meent dat dit niet het geval is.
- 3.12 Uit de hiervoor gerelateerde feiten blijkt dat de röntgenfoto's die ten grondslag liggen aan de resultaten van het – overigens binnen een tijdsbestek van twee dagen uitgevoerde – leeftijdsonderzoek reeds bij brief van 21 juli 2005 aan de namens verweerder aangegeven deskundige zijn toegezonden. Uit niets blijkt dat vervolgens namens verweerder is aangegeven hoe het met het onderzoek van de opgegeven deskundige stond en op welke termijn de resultaten van dit onderzoek te verwachten zouden zijn. Ook nadat tijdens het tweede nader gehoor, in aanwezigheid van een hulpverlener, was gevraagd naar de voortgang, is van de zijde van verweerder dienaangaande geen relevante informatie ingebracht. Van verweerder had verwacht mogen worden dat zij de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon op de hoogte zou houden van de stand van zaken omtrent de contra-expertise. De omstandigheid dat in de fase waarin nog niet was beslist de aanvraag niet in het AC af te doen is aangegeven dat de uitslag van de contra-expertise niet zou worden afgewacht, doet daaraan niet af.

Zie:

- ABRS 29 september 2006, JV 2006, 431, rov. 2.5.

- 3.13 Vaste jurisprudentie van uw Afdeling is dat uit artikel 31, lid 1 Vw 2000 volgt dat een rapport, houdende een contra-expertise, in beginsel in het kader van de besluitvorming dient te worden overgelegd. Slechts indien dit niet mogelijk is als gevolg van niet aan de vreemdeling toe te rekenen omstandigheden, kan het in rechte bij de beoordeling worden betrokken.

Zie:

- ABRS 18 december 2003, JV 2004, 54;
- ABRS 31 maart 2005, JV 2005, 207;
- ABRS 17 oktober 2005, JV 2005, 458;
- ABRS 29 september 2006, JV 2006, 431;
- ABRS 4 april 2007 (200608079/1/V3; **bijlage 2**).

3.14 Namens verweerder is, althans tot nu toe, in deze procedure niets naar voren gebracht dat grond zou kunnen bieden voor de conclusie dat de contra-expertise als gevolg van niet aan verweerder toe te rekenen omstandigheden eerst in beroep kon worden ingebracht. Zoals gesteld heeft de aangegeven onderzoeker de röntgenfoto's reeds bij brief van 21 juli 2005 toegestuurd gekregen. Waarom het onderzoek, dat als zodanig niet noodzakelijkerwijs veel tijd in beslag behoeft te nemen, pas op 18 januari 2006 kon worden afgerond is niet gebleken. Kennelijk tastte de huidige gemachtigde van verweerder in het duister omtrent de stand van zaken van het tegenonderzoek. In het licht van de feiten die uit het dossier blijken, is dit niet aan de staatssecretaris tegen te werpen, doch komt dit voor risico van verweerder, te meer nu tijdens het tweede nader gehoor nog naar de contra-expertise is gevraagd. Op geen enkel moment is aangegeven wanneer de contra-expertise tegemoet zou kunnen worden gezien en waarom de contra-expertise nog niet was uitgebracht. Verweerder, althans haar gemachtigden, hadden overigens uit de omstandigheid dat bij brief van 22 juli 2005 is meegedeeld dat de aanvraag niet binnen het AC zou worden afgedaan kunnen afleiden dat het van belang was er vaart achter te zetten.

3.15 Nu niet is gebleken dat het niet tijdig inbrengen van de contra-expertise – dat wil zeggen niet in de fase van de besluitvorming – het gevolg is van niet aan verweerder toe te rekenen omstandigheden, heeft de rechtbank de contra-expertise ten onrechte bij de beoordeling van het beroep betrokken. De omstandigheid dat in het eerste voornemen – toen nog niet was beslist de aanvraag niet in het AC af te doen – is gesteld dat de besluitvorming niet zou worden opgeschort in afwachting van een contra-expertise, doet daaraan niet af. Dit heeft de rechtbank miskend.

3.16 De staatssecretaris leidt uit de jurisprudentie van uw Afdeling af dat het beginsel van de goede procesorde op zichzelf niet bepalend is voor het antwoord op de vraag of aan een vreemdeling al dan niet is toe te rekenen dat een contra-expertise niet in het kader van de besluitvorming is ingebracht. In situaties waarin kennelijk is aangenomen dat de contra-expertise niet eerder kon worden ingebracht, speelt de goede procesorde vervolgens wel een rol.

Zie:

- ABRS 24 mei 2005, JV 2005, 285;
- ABRS 22 februari 2006, JV 2006, 150.

Vgl. ook:

- ABRS 20 mei 2005, JV 2005, 283, in welke procedure een bijzondere situatie aan de orde was, in die zin dat de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon het kennelijk noodzakelijk had geacht in de besluitvormingsprocedure een tweede taalanalyse te doen verrichten, waarop de vreemdeling, voordat het besluit is genomen niet heeft kunnen reageren. Ondanks het feit dat op de eerste taalanalyse wellicht eerder gereageerd had kunnen worden, werd onder die omstandigheden aanvaard dat de eerst in de beroepsfase ingebrachte contra-expertise bij de beoordeling van het beroep betrokken had moeten worden.

- 3.17 Uit het voorgaande vloeit voort dat de omstandigheid dat de contra-expertise al kort na het begin van de beroepsfase is ingebracht niet tot de conclusie leidt dat die contra-expertise dus bij de beoordeling van het beroep betrokken kon worden. Ook dat heeft de rechtbank miskend.
- 3.18 Als de hiervoor verwoorde bezwaren door uw Afdeling worden onderschreven, heeft dat ook gevolgen voor de overwegingen van de rechtbank die hiervoor in de onderdelen 2.3, 2.4 en 2.5 van dit hogerberoepschrift zijn geciteerd.
- 3.19 De hiervoor in onderdeel 2.6 geciteerde rechtsoverweging wordt niet bestreden omdat de minister in deze appelprocedure wil betogen dat ook afgezien van het leeftijdsonderzoek de aan verweerder tegengeworpen vaagheden en onduidelijkheden zelfstandig dragend zijn voor de conclusie dat van het relaas van verweerder geen positieve overtuigingskracht uitgaat – aangenomen moet worden dat de resultaten van het leeftijdsonderzoek bij de beoordeling een meer dan ondergeschikte rol hebben gespeeld - maar wel omdat de rechtbank hetgeen overigens aan verweerder is tegengeworpen ten onrechte geheel diskwalificeert. Aldus wordt de staatssecretaris, mocht de staatssecretaris in een situatie komen te verkeren dat opnieuw beslist zou moeten worden, ten onrechte (te veel) beperkt ten aanzien van de alsdan aan de orde zijnde afweging of van het relaas – eventueel ook los van de resultaten van het leeftijdsonderzoek – al dan niet positieve overtuigingskracht uitgaat. Ook als resultaten van het leeftijdsonderzoek niet aan verweerder tegengeworpen zouden mogen worden, moet de staatssecretaris de vrijheid hebben om voor het overige een herbeoordeling te maken van eerderbedoelde vraag. In dat kader kan niet, en zeker niet zonder meer, (elke) betekenis worden ontzegd aan het feit dat verweerder niet nader kon verklaren over de overlijdensdatum van haar moeder, ondanks het feit dat haar moeder vrij kort voor haar vertrek overleden zou zijn, en dat zij zeer vage verklaringen heeft afgelegd omtrent de verblijfplaats van haar echtgenoot, haar vriendin en haar vriend, terwijl het in dat kader gaat om kennis van – kort gezegd – de directe leefomgeving van verweerder. Dergelijke aspecten vormen naar het oordeel

van de staatssecretaris wel degelijk relevante bijzonderheden. De overweging van de rechtbank dat de overige aangedragen argumenten in redelijkheid niet het oordeel kunnen dragen kan in zoverre worden geaccepteerd dat die argumenten in de beschikking niet zijn gepresenteerd als zelfstandig dragende overwegingen van de conclusie dat het relaas geen positieve overtuigingskracht heeft, doch kan niet worden geaccepteerd voor zover de rechtbank zou hebben bedoeld dat die argumenten in het kader van een eventuele herbeoordeling van de geloofwaardigheid niet aan appellante zouden kunnen worden tegengeworpen. Nu de rechtbank aan de laatste conclusie geen expliciete motivering heeft gewijd, kan de staatssecretaris niet (verder) aangeven waarom deze beslissing van de rechtbank onjuist is. Met dit bezwaar beoogt de staatssecretaris te voorkomen bij een eventuele herbeoordeling van de geloofwaardigheid, los van de resultaten van het leeftijdsonderzoek, gebonden te zijn aan deze beslissingen van de rechtbank.

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voorgaande vloeit voort dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 13 januari 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 1 mei 2007

advocaat/gemachtigde

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 39 33
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009166
referentie	IND-0507.12.0190